



Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter

Nr. 46.

Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstrib

Den 18de November 1893.

Illustreret Familienblad
efstjeres af E. Wulfsberg,
Decorah, Iowa.

72 2arg.

Ole P. Western
Eg1



I Sorg og Nød.

Solweig.

af

Annette Sble.

(Eftertryk forbydes.)

(Fort.)

Da Solweig sad ved Divanbordet i Storstuen paa Berg med det kostbare Kaffe-service foran sig og skjænkede Kaffe af den store, tunge Solvkaande i de fine, gjennemsigtige Porcelænsfopper, da sølte Faderen en stærk Trang til at gjøre et Rundkast, men han indskrænkede sig til at guide Hænderne i inderlig Tilfredshed og satte sin allerældste, mest selvbevidste Mine op. Saa styrkede de Unge ned i Haven og strakte sig i Græsset foran Ribes- Stikkelsbær- og Solbærbuskene i den svale Skygge og indbrat samtidig Duften fra de lange, frodige Blomster-rabatter.

Harald underholdt pligtfuldigt de Ældre derne paa Verandaen, som var omhygget af det yppige Løvnærk, og som havde den skønneste Udsigt over Landskabet.

Marit havde påsætt sit Snit og trukket Solweig i Skjørtet, da hun sammen med en hel Skare unge, lystige Damer bar Kaffe-stellet ud i Spise-stuen.

Nu stod de to der og raadsløge om Borddækningen.

„Du faar rigtig se efter Du, Solweig, om det gaar an det, jeg har. — Harald sagde, at Herstabet har forlangt Rømmegrød, men det kan nu ikke blive med den snave Groden heller —“

„Na, Du kan tro, de har Appetit, Marit, Du skal nok se, Rømmen din faar Ben at gaa paa.“

„Ja, lad den bare det, Du. Gud velsigne Dig, Barnet mit, vi har en Overflod af Sødromme, og rigtig godt var det, Du, at vi ikke kjørte igaar.“

„Saa har Du kausse lidt saltet kogt Bryst eller sligtuget til Paalæg efterpaa Groden, for det er de Fremmede svært glade i.“

„Du ved, vi kunde slagtet baade Smaagrjer og og Lam, for det ved jeg, Storfolkene er svært glad i, men saa kom det paa i slig en Fart, ser Du, og Huset skulde nu ogsaa støves af og sees efter i hver en Krog, for slige Folk har Duene med sig overalt.“

„Na, jamen kan baade Du og Huset taale Efter-synet, Marit. Du har det saa pent og pudset bestandig.“

„Nejmen om det er værst heller. Men saa ved Du, at det saa smaat er begyndt med Høaamen ogsaa.“

„Ja vist.“

„Men nu maa Du rigtig følge med ned i Kjølderren, Solweig, saa faar Du se paa Smørrebrødstellet mit.“

Hun luffede Lemmen op, og saa smuttede de begge ned.

Det var en høj, luftig, hvidkalket Kjølder med tre Afdelinger og med smaa, klare Vinduer.

Rundt om Væggene var der brede, hvidsturede Hylde, besat med Kruffer og Kar, og hvor Solweig saa hen, lyfte det af Velstand og Orden.

„Na jo, Du har det paa en Pris, Du, Marit.“

„Ja, her er en Herrens Velsignelse baade af Mad og Drikke, men saa er det nu saa ensomt for ham da, ser Du.“

Her har Du Kul, den tror jeg er rigtig god, og først er den ogsaa, for det er ikke saa længe siden, vi slagtede tre rigtig vakre Sauer — her er et salt-sprængt Faarelaar, — nej, skær bare Du, Solweig, for Du gjør det rigtig saa pent, saa — ja, slig ja. Jeg er rigtig saa glad, fordi Harald har begyndt og være saa ofte hos Dere, Solweig, blandt al den pene Ungdommen, for herhjemme kan enhver skønne, det er langsomt for ham, saa ung, som han er.“

„Det er svært, hvor meget han ellers har holdt sig hjemme i det sidste, Du.“

„Na ja, det er nok rigtig rart ogsaa det —“ nu kom hun lige hen til Solweig og sænkede Stemmen næsten til en Hvissen, „Harald er blevet svært forandret, siden Faderen døde, jamen er han det — —“ og hun tørrede Øjnene med Forklædesnippet.

„Er det virkelig sandt, Marit? Jeg har nok hørt Folk sige det —“

„Ja, ingen skulde vel kjende Gutten bedre end jeg, som har været om ham, siden han var en Næve

stor. Der er Guld i Bund der, skal jeg sige Dig, vesle Solweig, men saa var det Faderen, ser Du, som skjæmte ham slig bort og lod Guttingen saa sin Villie frem i alt, og jeg undres nok paa, hvem der kunde taale det.“

„Stakkels Harald, det var rigtig Synd paa ham, for i grunden er han vist snil —“

„Snil ja! jeg skulde mene det — — saa rent rundhaandet mod Fattigfolk. Han ligner nok ikke sin Fader, for han var mangen Gang streng nok, han — — og saa reel da — det er nok ikke en, som farer med Fust og Fanteri. Men det var al denne Turingen og Drikken, som skjæmte Gutten saa rent bort, for da var han ikke lig sig selv, stakkels Menneſte — —“

„Huj, nej!“

„Ja, det er rigtig pent gjort det, Solweig; men her staar jeg og prater Tiden bort. Her har Du salt, roget Skinke, den er Harald saa urimelig glad i, og her er et Fad med Fjeldorret, som er stegt, efterat Harald kom og fortalte os om alle disse fornemme Gæsterne, vi skulde saa. Saa kan vi spejle Æg eller kausse blodkoge dem; Du ser, vi har nok af dem; den store Russebollen er fuld. Østene finder Du i den Blitrommerten der.“

„Na, Du store Verden, hvor meget Du differ op med, Marit.“

„Na jamen skulde jeg mene, det behøves lidt af hvert, Solweig, slig en Sværm der er af dem. Jeg kan nu, bare ikke saa ind i mit gamle Hoved, hvor din Moder tager Maden fra til alle disse.“

„Nej, Du har rigtig Ret i det, Marit.“

„Nu gaar jeg op efter Æsjetter; Dpfsjæringerne lægger Du paa dette Fad saalænge, for jeg trænger nok at se efter deroppe lidt ogsaa.“

Dg med et lidet Smeld luffedes Lemmen i efter hende.

Saa kom Harald ind ad Døren, som fra Gaarden førte gennem den svære Mur.

„Staar Du her og stræver, Solweig?“

„Ja, som Du ser. Du kan tro, Marit er bekymret for, at hun ikke skal have Mad nok til alle de Storaadere, skjønt jeg ikke kan forstaa, hvorledes vi skal faa Blads paa Bordet til alt sammen.“

„Na, Blads bliver det vel jagtens, for Dere har et antagelig langt Udtrækningsbord. Forresten maa Du nok tro, hun er forføngelig, Marit ogsaa, saa gammel hun er.“ lo Harald og gif og saa paa alle de kolde Retter.

„Ser Du, hun har nok Forhyning i Kjølderren sin, den Gamle,“ sagde Solweig og huggede ivrig løs paa Skinken.

„Na ja. Vil Du give mig et Stykke af den Skinken, Solweig?“

„Marit jagde, at Du var saa urimelig glad i den, derfor er det vel bedst at file af en hel Slump,“ lo Solweig og rakte ham et durabelt Stykke paa Gaffelen.

„Den, som ogsaa havde en Vid Brød, aa Tak, her er det, ser jeg,“ og saa traf han sin Tollesniv og skar løs paa et stort, dejligt Brød.

„Er Du ikke snart færdig til at komme op, Solweig? Jeg duger ikke til at konversere Fruerne, og de ældre Herrer har fortrukket —“

„Nej, sandelig om jeg kan komme. Jeg har Hænderne fulde, saa Du faar nok gaa selv.“

„Jeg vilde helst blive i Kjølderren — —“

„Dg spise Skinke, ja.“

„Nej, hos Dig, Solweig.“

Men saa løftedes Kjølderlemmen, og Marit kom ned ad Trappen med en Ladning Æsjetter.

„Jamen mener jeg, Du har faaet Hjælp, Solweig,“ lo hun fornøjet.

„Du faar ikke tage for knebent i Rømmespandet, Marit,“ sagde Harald og blinkede skjælmst til Solweig.

„Na, vær sorgløs for det Du, Gutten min, naar bare Du vil lægge Rømmespandet til, skal nok Solweig og jeg lægge Hjertelaget til.“

„Det var Ret det, Marit, og naar bare Du og Solweig lægger Hjertelaget til, saa skal jeg nok være sorgløs, jeg ogsaa,“ svarede han og stortede bort paa Solweig, som var ivrigt beskæftiget med at fylde Marits Æsjetter.

„Na ja, jeg faar vel gaa jeg da, det er vel ingen anden Raad med det,“ og med et lidet Forføngens Suk gif han igjen ud af Døren.

„Harald syntes nok, det var gjilbt i Kjølderren idag, vesle Solweig,“ og hun gav den unge Pige et lidet Forføngens Pus med Albuen.

„Nu gaar jeg og sætter over Rømmegrøden, og saa faar Du rigtig hjælpe mig med Rogningen.“

Saa tog hun det velslydte Flødespand og drog igjen opover Trappen.

Da kom atter et mørkt Hoved tilshue i Doraabningen.

„Her finder jeg endelig den bortsløjne Fugl,“ og den Talende kom raftt hen til hende.

„Det er svært, hvor mange Visitter vi faar i Kjølderren,“ og hun skar ivrig og blussende rød i den friske, iastige Skinke for at fylde endnu et Fad af den.

„Ja; jeg saa netop Sandberg smutte ud herfra. Hallo! tænkte jeg, der har saa min sandten Solstraalen fundet Vejen ned i Sandbergs kolde, flamme Kjølderluft.“

„Hvor De tøver!“

„Lov, nej; jeg begynder sandelig at blive jaloux for Alvor nu, Solweig.“

„Ja vist, ja — —“

„Ja vist, ja! Dette ser mig noget broget ud: Værtinde deroppe og alene med den unge Vært her i Kjølderren.“

„Det er bedst, De ser at rusle ud igjen nu, tænker jeg.“

„Vær ikke saa grusom, Solweig; kan jeg ikke faa Lov at være her hos Dem?“ Og han slog Armen om hendes slanke Midje.

„Lad være mig, Sten. De har ikke Lov til sligt,“ og hun puffede ham fra sig.

„Na, Solweig, hvorfor er De bestandig saa grusom?“

„Na nej, det er nok en anden, som er grusom.“

„Solweig, min egen søde, varmende Solstraale,“ hviskede han skyndsomt, for Marit var allerede i Nærheden af dem.

„Nej, nu bliver det lejt her! mener jeg ikke, Doktoren er kommen ned i Kjølderren!“

„Jeg staar her og forsyner mig af Deres dejlige Skinke, Marit; den smager fortrinlig.“

„Sligt noget Prat!“ lo Solweig og rakte ham et Stykke paa Gaffelen. „Lad os bare kaste ham ud, Marit; slige Synlgegjæster fortjener det ikke bedre.“

Saa gif hun bort og aabnede Døren paa vid Væg.

„Vær saa god! nu skal vi op og koge Rømmegrød.“

„Nu da! for en Tyrant!“ jamrede han, og saa smeldte hun Døren i efter ham.

„Det var Ret, Solweig, slig skal de have det. Mener jeg ikke, han vilde lægge Armen om Livet dit ogsaa, den Lapsen.“

„Han er ingen Laps, Marit, han er bare saa fuld af Støj og Spektakel.“

„Na ja, det er vel saa det,“ svarede Marit, som havde faaet et stort Bræt paa Armen, baade fuldt og tungt.

Saa tog Solweig sin Ladning, og saa gif de begge op af Kjølderren.

Ved den store, hede Komfur stod Solweig med opsmugede Kjøleærmer og med en stor Tvare i Haanden, svingende Rømmegrøden rundt og rundt, medens det gule Smør piblede alt mere frem, saa Marit fornøjet trippede omkring og mente, at Herstabet skulde saa baade se og smage, at man kunde koge Rømmegrød paa Berg ogsaa.

Saa blev Døren til Spise-stuen slaaet paa vid Væg og ud i Kjøkkenet svævede Fru Oberstinde Sten, fulgt af Harald.

„Nej, hvilket prægtigt Kjøkken, saa stort og saa lyst, og hvilken Overflod af Kobber- og Messingkar, og saa skinnende blankt. Ja, Herr Sandberg, De er sandelig vel udstyret med alle mulige Ting, bare nu ogsaa Husfruen vilde indfinde sig snart. Men se, der har vi saamen Froken Solweig, det var ret, min lille Ven, det er altid saa dejligt at se unge Piger beskæftiget med huslige Syssler.“

Dg hun gav sig til at staa og se paa Solweig, som, før rød og varm, blev om muligt endnu rødere, medens Groden svingedes med en vis Fart.

Harald, som pligtfuldigt blev staaende ved den fornemme Dames Side, betragtede med et varmt, skalkagtigt Blik den unge, forvirrede Pige ved Rømmegrødsgrøden.

„Jeg tror, De tænker at forgive os, Solweig, slig en Smørmængde, det skal vel komme til at smage Frits! han er saa rasede glad i Flødegød, skal jeg sige Dem,“ henvendte hun til Harald; da de drog ud Kjøkkenvejen for ogsaa at se de i dre Herligheder.

Det var sent paa Aftenen.

Himmelen stod i Purpur og Guld, medens Aftenens Skygger sank blidt og dæmpet ned over de gyldne Agre, de stille Bænde og de dybe, dunkle Skove, hele Naturen aandede højtidsfuld Fred; kun den lille lystige Elv med sit ustandselige, vilde Løb, tog ingen Hvile, men lod sin brusende, monotone Musik tone gennem Dalen.

Derinde fra Stuen gennem de aabne Vinduer lod Musik og Sang fra den glade Ungdom, medens deældre, indhyllet i Schawler og Blaid foretrak at nyde Naturens Skønhed ude paa Verandaen, hvor en yndig Bellugt strømmede dem imøde fra de dugsprængte Blomsterbede.

Fru Sten rejste sig og gik ind.

„Det bliver silde, mine unge Venner, vi maa tænke paa Retur.“

„Na, Mama, har det sliq Hast, vi har tilgode en Sang af Sandberg.“

„Ja, ja, saa venter vi saalænge.“

„Bed ham Du, Mama, saa synger han nok,“ og hun drejede sig atter om paa Pianoet.

„Sandberg ved, hvor højt jeg statter hans Sang, lille Ven.“

„Undskyld Frue; min Sang vil blot falde igjennem, efter hvad der før er præsteret.“

„Na, Pasfiar, De ved saamen godt, hvilken udmærket Stemme De har,“ sagde en ung Dame, som var bekyndt for at gjøre iøjnefaldende Kur til den unge Bært.

„Lad os nu bare ikke plage vor elskværdige Bært for meget,“ sagde Fru Sten med et skarpt Blik til den smukke, unge Pige, — „De ved, vi vil sætte stor Pris paa en Sang af Dem, Sandberg, hvis De ikke er træt af al den Anstrængelse, vi før har valdt Dem,“ søjede hun til og saa venligt paa sin erklærede Yndling.

Han stod et Øjeblik ubestemt med sænkede Hoved, saa gjorde han et Raft paa Hovedet og strøg Haanden gennem Haaret, og saa gik han resolut hen til Pianoet, hvor Frøken Sten allerede var isærd med at gjennemblade hans Sangbøger.

„Hvad vil De synges?“

„Det faar De bestemme, Frøken; som De ser, er mit Repertoire ikke saa smukkeligt stort.“

„Undrer mig paa, hvad jeg faar at se — aa, kan De ikke synges den?“

„Jo vel; jeg skal gjøre mit bedste.“

Og medens Frøken Sten afkompanerede ham, sang han med et smukt, ildfuldt Foredrag Sangen følgende.

Der var denne Aften noget saa ualmindelig varmt og længselsfuldt i hans Sang, at han rev alle med sig, og da han sluttede, fik han livlig Applaus.

Men, medens hans Tilhørere livligt tilflappede om sit Bisald, skyndte han sig yderst forlegen bort fra Pianoet og var ikke at formaa til at synges mere.

„Mange Tak, min unge Ven; det var isandhed en skøn Afslutning paa en saa dejlig tilbragt Aften,“ sagde Fru Sten.

Solweig blev stidende stille og tankefuld med Hoved længe efterat Sangen var endt.

Haralds Sang havde rørt ved hendes Hjertes eneste Strænge og fremmanet for hendes Blik et ædeligt Billede — hendes trofaste Bårdomsven og elskede Brudgom.

Saa blev der almindeligt Opbrud, og snart var atter tykt og stille i de store, tomme Værelser.

* * *

Fra den tidlige Vaar har der været travl Virksomhed i Virkely med Hugning og Sagning, Høvling og Bankning.

Allerede Sommeren forud var Grundmuren lagt den nye Hovedbygning, og over det det nymurede blev der bygget Lade.

Nu staar Fjøsset fiks og færdigt og tidsmæssigt, og lystigt, med klare Vinduer, og over den hvide Mure troner den rødmalede Lade med stifferlagt Maataag.

Netop som Trygve kom for at tilbringe en Tid Sommeren i Hjemmet, lagde Lømmere mændene den Hjelte paa Hovedbygningens Tag.

Mange lyse, glade Fremtidstanker havde arbejdet hans Hoved under Arbejdet i Onkelsens Værksted, indtil af Haab gjensaa han Hjemmet.

I den første Tid efter Trygves Bortrejse havde Solweig altid fundet en Anledning til at titte

indom Halvorsens for at erkundige sig om ham og for gennem Moderen at jende ham sin Hilsen.

I Sommerens Løb blev hendes Besøg alt mere sjældne, og i den sidste Tid var de ganske ophørt.

Dette tog Moderen som et daarligt Varsel for sin Søn, men saalænge han ihærdigt arbejdede hos Onkelen, vilde hun ikke bedrøve ham hermed.

Ved Hjemkomsten derimod fortiede hun ikke for ham, at han nok kunde vente sig tunge Skuffelser.

I Begyndelsen hverken kunde eller vilde han slippe Troen paa hende, som var vokset sammen med alle hans Hjertes Tanker.

Efterhaanden, som Dagene gik, og han hverken hørte eller saa noget Livstegn fra Solweig, begyndte Haabet og Modet at synke.

Der var nok af dem, som kunde berette om det muntre, lystige Liv, som førtes paa Lie, fortælle om, hvorledes Solweig den ganske Dag var omringet af kurtiserende Herrer, og om Harald Sandberg, der var en stadig Gæst paa Lie, som om han hørte til Familien.

I Folkemunde var allerede Harald og Solweig et forlovet Par, og Gisingen blev til Visshed, da det rygtedes, at Solweig havde overtaget en Bærtindes Plads under de fornemme Gæsters Besøg paa Berg.

Trygve gik omkring med et tungt Hjerte og deltog mekanisk i alt det rastløse Arbejde, som de elskede Forældre havde sat igang ene og alene for hans Skyld.

Der stod nu den vakre, tidsmæssige Hovedbygning med sine store, høje Værelser færdig til Indredning, og nedenfor Huset strakte sig den nyanlagte Have, som i de sidste Aar havde skaffet ham sin megen Anstrængelse og Møje med Brydning og Pløjning, Gjødning og Plantning.

De unge Stiflinger stod der radvis saa friske og levedygtige, slyngende sig nedover ved Siden af de grusbelagte Gange, ligeledes vokjede og trivedes Syren og Karaganabuskene, som var plantet i en Runding til et levende Lusthus der nederst i Haven, ikke længere fra Fjorden, end at man kunde høre de legende, skulpende Bølger mod Strandbredden.

Hvad havde alt dette for Værd, hvis nu hun var tabt, for hvis Skyld Hjemmet saa hurtigt og smukt skulde vokse frem, saa hendes stolte Forældre kunde saa Syn for Sagen, at Virkely ikke var et Hjem at foragte for en ung, daunet Kvinde.

Den omme Moder kjendte sig næsten ligesaa hjertesyg som Sønnen, hendes Livs Solstin og Fremtidshaab.

Ingen forstod som hun hans varme, sølomme Hjertelag, og naar hun nu saa, hvorledes han for Forældrenes Skyld kjæmpede mod sig selv for at kunne sætte en tilfreds Mine op, gik dette hende mere nær, end om han højtlydt havde klaget sin Sorg og Skuffelse.

Endnu havde han dog ikke ganske villet slippe Haabet og Troen paa Solweig, der, saalænge han kunde mindes tilbage, havde sluttet sig til ham med hele sit Barnehjertes Inderlighed og Hengivenhed.

De var jo blevne enige om at stilles for en Tid, medens de dog gjensidig havde lovet ubrødelig Trofald.

Maafte han gik omkring der med sine tunge, grublende Tanker og saa Stræmmebillede, medens han gjorde hende blodig Uret.

Maafte hun — som han selv før — var tryk og glad, fordi hun ejede en sikker Tro paa ham og saa forhaabningsfuld ind i Fremtiden.

Og medens Tankerne saaledes arbejdede og vekslede, hørte han paa de prægtige Vindueskarme efter Mønstre fra Onkelen, saa Sponerne spruttede omkring ham.

Da kom der Bud, at Solweig Svendsen sad inde i Stuen; hans Forældre var fraværende, men hun vilde gjerne hilse paa Trygve og sad nu og ventede paa ham.

Solweig havde det netop ikke saa godt, hvor hun var, hun sad som paa Gløder og flyttede sig urolig paa Stolen, medens Rinderne brændte og Djet jog uroligt omkring.

„Na, jeg skulde alligevel ikke gaaet hid, jeg skulde bare skrevet — men jeg maatte — jeg havde ingen Ro paa mig, før jeg fik sagt det til ham selv —“

Bare ikke Gunhild maatte komme og se strængt paa mig med disse Djiene sine.

Na, Herre Gud — at jeg skulde komme til at

gjøre dem denne Sorg — men jeg var saa ung og forstod det ikke bedre — de maa vel undskyldte en, om man har mistkjendt sig selv.“

Da Trygve fik Budet, stod han i Skjortearmerne og arbejdede, men i en Fart kom Frakken paa, medens Hjertet hamrede løs derinde i Barmen.

Saa gik han med raske Skridt og lyse Tanker til Modet med hende, til hvem hans Hjerte drog.

Da han kom forbi Vinduet, hvor hun sad, mødtes deres Blikke, og med en Gang sagtnedes Farten, medens Sandheden med et stod klart for ham.

Han blev et Øjeblik staaende derude i Gangen; det var, som om han kjæmpede med sig selv for at kunne gaa ind.

Solweig havde rejst sig og stod purpurrod og forvirret foran ham.

Han tog den fremrakte Haand og holdt den et Øjeblik fast, saa slap han den tungt; thi i de forvirrede Træk læste han sin egen Dom.

Hun sad og strøg febrilsk Haanden over et nydeligt lidet Sybord, belagt med de fineste forskjelligartede Træsorter, som Trygve selv havde arbejdet. Da det var færdigt, havde Onkelen kaldt det et helt lidet Kunststykke.

(Fort.)

Hvad vil Du blive?

Mandens Livsgjerning, fremstillet enkeltvis.

Bogtrykkeren.

Bogtrykkerkunsten eller Bogtrykkerhaandværket falder i tvende Hovedafdelinger: Sætningen og Trykningen.

Man skjelner mellem Sættere, der sammensætter Bogstaverne til Ord, Linier og Sider, og Trykkere (som i Jagtkredse benævnes Mastimestere), hvilke sidstnævnte det paaligger at „lægge tilrette“ Sætten (Formen) i Hurtigpresjerne. Forinden Opfindelsen af Hurtigpresjerne fandtes kun Haandpresjer, og paa disse trykkes kun ved Hjælp af en Løstestang eller Hævert med Menneftekraft. Haandpresjerne er nu næsten aldeles fortrængte og benyttede for Størstedelen blot til Aftryk af Sætten til Korrektur og lignende Smaaarbejder. Der eksisterer vistnok ogsaa endnu Trykkerier, som udelukkende arbejder med Haandpresjer, men disse er bare Undtagelser. Til Maafeoplag, navnlig af Aviser, var heller ikke Hurtigpresjerne længere tilstrækkelige, og den fremadskridende Teknik opfandt Rotationsmaskinerne, hvorpaa i kort Tid kan frembringes Hundreder Tusinder af Aftryk. Der er ogsaa gjort Forsøg paa Maskiner til Sammensætning af Bogstaverne, men hidtil uden nævneværdigt Held.

Den, der vil vælge Bogtrykkerfaget til Livsstilling, bør fremfor alt gjøre sig det klart, enten han vil uddanne sig til Sætter eller Trykker. I de fleste Tilfælde bliver Værlingerne enten det ene eller det andet; de kan vel saa at sige opsnappe lidt ogsaa af det andet, men udvælger sig næsten bestandig kun den ene Hovedbeskæftigelse til sin Livsgjerning.

For ualmindelig flinke Gutter er det dog ikke aldeles umuligt at opnaa Mesterfabet i begge Fag, og for deres videre Forfremmelse er dette meget fordelagtigt for dem.

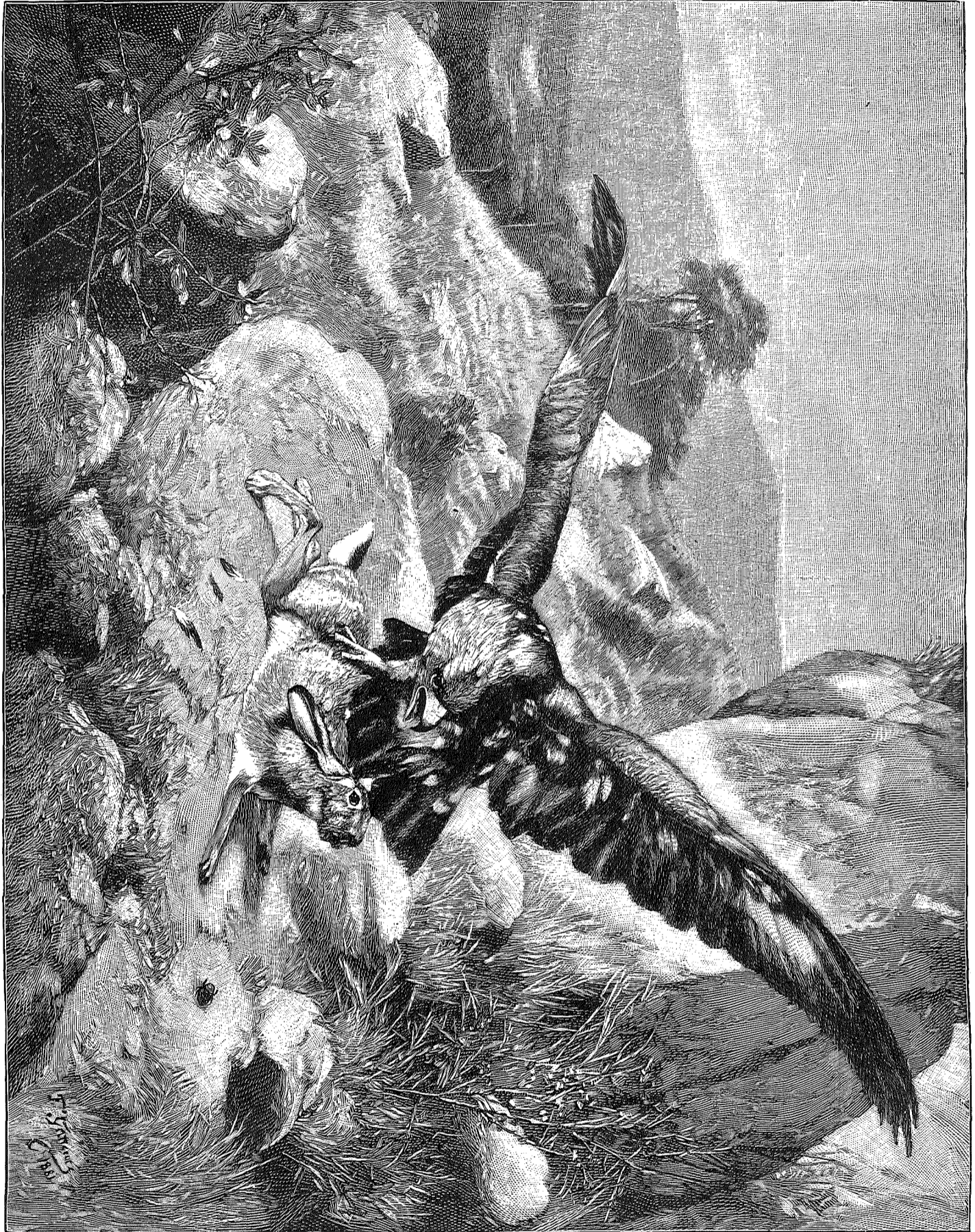
Vi kommer mod Slutningen af vor Afhandling tilbage til disse Undtagelser, da det er Hensigten med nærværende Artikel at tjene hele Faget.

For at frembringe et Trykarbejde, maa man altsaa sætte dette. Vi vil derfor først behandle

Sættens Opgave.

De fleste Gutter kommer til Trykkeriet med mange Illusioner, da Trykningen stedse har forekommet dem som noget hemmelighedsfuldt. Noget saadant ligger rigtignok ikke deri, men Bogtrykkerbedriften er som enhver anden Profession; derimod hører vistnok et helt igjennem sundt Legeme, navnlig gode Djne og en kraftig Lunge med til dette Kald. Netop i denne Henseende gaaes ofte meget samvittighedsløst frem. Unge Menneker, paa hvilke man allerede ser, at de bærer Sygdoms spirer i sig, anbringes ved Sættekassen og henlygner langsomt, indtil en tidlig Død, i Regelen mellem Tyve- og Tredivaaralderen, løser dem fra deres Lidelser. Forældre og Lærere burde aldrig tillade, at Gutter, som har Anlæg til Sygdom i Vanddrætsorganerne,

Sortnigt. Efter et Maleri af G. Simenes.





En doven Krabat.



Den meteorologiske Station paa Säntis i Schweiz.

Paa et hængende Haar.

(Kont.)

”Jeg er glad ved at se, at De har adlydt mine Ordre,” bemærkede han, ”men jeg synes —”

”At jeg er det mest søvnige Menneske, De nogeninde har truffet paa?” spurgte jeg, da jeg mærkede, hvor venlig han saa paa mig. ”Jeg er ikke altid saa forstrækkelig søvnig.” Davis's Ansigt antog et uforklarligt Udtryk. ”Jeg haaber, De vil erindre, at en skyldig Samvittighed finder en urolig Hovedpude.”

”Jeg tror ikke, at Surgen vilde lægge stor Vægt derpaa,” sagde Davis smilende. ”Men jeg er bange for, at jeg maa ulejlige Dem med endnu et Par Spørgsmaal.”

Jeg stod op og afventede, hvad der nu skulde komme.

”Det er intet foruroligende,” sagde Davis, da han saa paa mig. ”Kun vilde jeg gjerne, for at tilfredsstille min Nysgjerrighed, vide,” idet han blinkede med Øjnene, ”hvor, naar og hvorledes De mistede dette Signet.”

Jeg var ikke bange for ham nu, skjønt han lokede ud af mig alt, hvad der var steet før min Afrejse.

”Hr. Ansten hjalp Dem at lede efter det,” sagde han, medens han legede med en Pen og talte skjedesløst. ”Hvor rejste Dawson hen, har De noget Begreb derom?”

”Telegrammet kom fra et Sted nær Anstens Hjem,” svarede jeg.

”Ah!” sagde Opdagelsesbetjenten pludselig. ”Godt,” tilføjede han efter en Pause. ”Jeg vil gjerne, at De skal komme med mig til Fru Jones. Der er en liden Afvigelse i Deres Fremstilling, og i hvad hendes Pige siger. Hun erklærer bestemt, at De gik ud Kl. 6, og at De da talte til hende. Vi vil gaa og se, om hun fastholder det samme, naar hun ser Dem.”

”Jeg begriber ikke, hvad hun mener,” sagde jeg, da jeg fulgte ham ned gennem Kontoret, hvor Betjentene saa paa mig med stor Interesse, til en Vogn, som holdt for Døren.

”De kan sige, at De kommer for at se, om Pigen fremdeles drømmer,” sagde Davis, da vi kom til Hotellet. ”Hust paa, at jeg er en af Deres Venner.”

I Dagligtuen fandt vi til min Overraskelse ”den skarpe unge Mand” siddende paa Bordet svingende med Benene og konverserende Fru Jones og den omtalte Mary. Der var ikke den svageste Skygge af Gjentjendelse at opdage i hans Ansigt, idet vi traadte ind.

”Goddag, Hr. Arnold, jeg er glad ved at se Dem igen,” udbød Fru Jones. ”Men, min Herre, De ser ulykkelig ud. Hvad fejler Dem?”

”Det har intet at betyde,” svarede jeg saa skjedesløst som muligt. ”Er dette den samme Mary, som drømte, at hun saa mig igaar Morges, medens jeg hele Tiden laa i min Seng og sov?”

”Savist saa jeg Dem,” svarede Mary vrangent. ”Fruen har skændt paa mig, fordi jeg paastaar det, men jeg er ganske vis paa, jeg saa Dem. De bad mig bringe Herren med det sorte Skjæg en Hilsen, og det gjorde jeg ogsaa.”

”Jeg har aldrig seet Dem,” sagde jeg forbausset; thi det var tydelig, at Pigen troede, hvad hun sagde. ”Da jeg gik ud, var der ingen tilstede, ellers vilde jeg have nedlagt et Bud til Fru Jones.”

”Jeg har aldrig hørt Mage!” sagde Pigen. ”Kan De da ikke erindre, at De bad mig gjøre istand Deres Frakke for Dem?”

”Omstændighederne vidner imod Dem, Arnold,” lo Davis, idet han lagde sig imellem for at skjule min Forbauselse, da jeg forstod, hvorledes han havde fundet Signetet. ”Hvor gjorde De hans Frakke istand, Jane?”

”Mit Navn er Mary,” svarede Pigen stødt. ”Jeg gjorde den istand nede i Kantinen ved Foret.”

”Nu, Arnold,” vedblev Opdagelsesbetjenten fremdeles leende, ”vi maa se paa denne Frakke med Deres Tilladelse. Men jeg har mere Tillid til Mary Jane's Ord end til Deres.”

Davis, som tydelig nød denne Spøg, tog min Frakke og saa rundt i Kantinen.

”Her, din Skjelm,” udbød han, da han kom til Stedet. ”Hvad fortjener han, Jane, for at sige

saadan Usandhed! Men hvordan kunde Du forresten itikke dine Fingre saa? Al, Jane, Jane! jeg er bange for, Du ikke er nogen Mester til at sy!”

”Mit Navn er Mary,” sagde Pigen vred, ”og det var Herren selv, som gjorde den blodig. Han sagde, at han kunde have gjort den istand selv, dersom han ikke havde skaaret sin Haand saa slemt.”

Davis lo igjen, foregav at ryste mig og gav Johnson et ganske lidet Bink. Denne hoppede straks ned fra Bordet, saa at han væltede en Kurv med Skeer og Gaffler, som stod der, og snublede over mine Ben.

Fru Jones, Mary og Davis tog op Kurvens Indhold.

”Stif Deres venstre Haand i Deres Lomme og hold den der,” sagde Johnson ganske sagte til mig; derefter tilføjede han højt: ”Jeg beder Dem mange Gange om Forladelse, min Herre, jeg haaber, jeg ikke har gjort Dem ondt! Jeg beder ogsaa Dem om Forladelse, Fru Jones. Lad mig pille det op.” Og han lagde sig paa Knæ for at gjøre det.

”Klodsede Tyr!” sagde Davis, da han satte Kurven paa Bordet igjen, ”at skræmme os saa. Hvordan kom De til at gjøre det!”

”Kanskje jeg tænkte paa, hvad I sagde,” svarede den anden, ”det synes forunderligt, at denne Herre ikke skulde vide, enten han var iseng eller ej. Hvem kan vide, om ikke Mary tager fejl? Muligens var der nogen anden, som saa ham.”

”Hr. Jones saa ham,” sagde Mary, ”idetmindste saa han ham gaa ovenpaa igjen.”

Igen sendte Davis ham et Blik.

”Godt, det skulde være morsomt at høre Oplysningen paa dette,” sagde Johnson og gik henimod Døren. ”Hr. Jones, vær saa god at komme indet Øjeblik!”

Jones fulgte Opfordringen.

”Vi har haft en liden Disput her,” sagde Johnson. ”Mary siger, at hun saa denne Herre komme ned Kl. 6 igaar Morges, medens han selv siger, at han var iseng. Jeg synes, at en Mand maa vide, enten han er iseng eller ikke, hvorfor jeg holder med ham. Den anden Herre,” idet han pegte paa Davis, ”holder med Mary. Naturligvis kjender han sin egen Ben bedre end jeg; men man skulde dog tro, at en Mand maa vide, enten han sover eller han er vaagen.”

”De har Ret, min Herre,” sagde Hr. Jones. ”Det var ikke Hr. Arnold, det tør jeg forsikre. Det var en, som lignede ham, men ham var det ikke. Han gik ind i den anden Herres Værelse.”

”Den anden Herre?”

”Herren med det sorte Skjæg,” svarede Bærten.

”Jeg stod ved den øverste Ende af Trappen og pudjede et Vindu, og jeg undrede mig paa, hvad de gjorde i hverandres Værelser.”

”Er du vis paa, at Herren havde skaaret sig i Haanden?” spurgte Davis Mary.

”Ja, jeg er ganske sikker derpaa,” svarede Mary. ”Den blødte, og han bandt sit Lommelørklæde omkring den.”

”Giv mig Deres Haand, Arnold,” sagde Opdagelsesbetjenten pludselig, og da jeg holdt frem min Haand, vedblev han: ”Den er lægt meget hurtigt, Mary!”

Mary stirrede forfærdet.

”O, jeg var saa sikker paa, at det var ham,” sagde hun; men hendes Herre afbrød hende:

”Det er ganske vist, at det ikke var Hr. Arnold; thi da Herren med det sorte Skjæg kom ud, gik han et Øjeblik ind i Hr. Arnolds Værelse, før han gik ned, og lukkede ikke Døren efter sig. Da jeg vidste, at Hr. Arnold ikke var staaet op, gik jeg ind for at lukke den, og Hr. Arnold sov da saa fast, som jeg nogeninde har seet nogen sove — fastere tror jeg!”

Dersom jeg dengang havde givet mine Følelser Luft, vilde jeg have forbausset Jones ved en varm Omfavnelser; men Davis sendte mig et advarende Blik.

”Hvad blev der af den anden Mand, Hr. Arnolds Dobbeltgjænger?” sagde han skjedesløst.

”Det kan jeg ikke sige,” svarede Jones, ”det er mig en Gaade. Jeg gik ind i Værelset, idet jeg gik forbi, og der var ingen der, og han kunde ikke være kommen ud, uden at jeg havde seet ham.”

”Der er ingen Tid at tabe, Johnson! Hvor snart kan De være der?” udbød Davis, idet han opgav sin ligegyldige Tone og talte skarpt og hurtigt.

”Klokken 10, min Herre,” svarede Johnson, og forvandlede pludselig fra en dork Vediggjænger til

en aarvaagen Politibetjent. ”Ariadne” fejler ikke for Kl. 4 og ”Sultan” ikke for Kl. 5.”

”Der er altsaa endnu Tid. Underjøg neje, om der afgaar noget Skib før. Jeg vil telegrafere til dem og bede, at der maa staa 2 Mand til Deres Tjeneste, til Kaptejnerne skal der ogsaa telegraferes. Saaandt der ingen Forhindringer indtræffer, kommer jeg ned imorgen Kl. 4; men skulde jeg ikke komme, maa de rejse med, og jeg skal telegrafere til New-York. Jeg formoder, De vil kjende ham, naar De ser ham. De bør ikke se formeget paa Farven af hans Skjæg.”

”Nej,” lo Johnson. ”Maaske han slet intet Skjæg har nu!”

”At det skulde lykkes ham at saa os til at miste Sporet, eller rettere sagt at sætte os paa et galt Spor, for det var det, han ønskede, formoder jeg. Forsøg at holde Dem i Nærheden af ham, indtil jeg kommer.”

”Godt,” sagde Johnson med et særdeles blidt Udtryk i sit Ansigt, ”det er ganske besynderligt, at jeg tilfældigvis kommer fra samme Egn som han. Jeg har ofte hørt min Fader, Tømmermanden, omtale ham. Det er ikke sandsynligt, at han skulde erindre mig, fordi Smith er saadant almindeligt Navn. Men da jeg nu rejser til fremmede og fjerne Lande, er det jo saa naturligt, at jeg slutter mig til dem, som minder mig om mit Hjem.”

Davis lo.

”Jeg ser, De mangler ikke Hjerne, Johnson. Slut Dem heller til os, men overdriv det ikke. Der er jo en Mulighed for, at dette ikke er hans Plan. Jeg vil se at skræmme det ud af den anden iasten og lade Dem det vide imorgen tidlig. Kom nu afsted, og gjør Deres Bedste.”

Johnson forsvandt, hoppede ind i en Vogn, som holdt for Døren, og kjørte hurtigt bort.

”De ser meget mystificeret ud, Hr. Arnold,” sagde Davis og lo over, at jeg saa saa forundret ud.

”Jeg har ikke Tid til at forklare noget nu, fordi jeg maa rejse tilbage og besøge en af Deres Venner. Jeg haaber, De ikke føler Dem altfor ødelagt, da De maa følge med mig. Nej, jeg vil ikke sige Dem noget; De maa lade Dem nøje med at vide, at hvad Dem angaar, ser det noget hjere ud nu.”

Dette hidrog meget til at hæve mit Mod, og efter at have fortalt Hr. og Fru Jones, at han vilde komme tilbage om et Par Dage og da forklare alt for dem, skyndte min energiske Ven sig afsted med mig til Jernbanestationen. Før mange Timer var forbi, var vi kommen til mit Logis, og da vi steg ud af Vognen, fremkom Davis med det Spørgsmaal, som jeg havde gruet for at maatte besvare.

”Deres Ven, Hr. Ansten, bor lige ved Eiden af, ikke sandt?”

Jeg svarede nglende

”Vi vil bare spørge, om han er hjemme,” sagde han og ringede, medens han talte.

Svaret var, som jeg ventede og frygtede. — Ansten havde været ude hele Dagen og var ikke kommen hjem; men de ventede ham hvert Øjeblik. Han havde sagt, at han skulde rejse paa Landet, og at han ikke kom hjem før sent.

Davis gjorde ingen Bemærkning, heller ikke kunde jeg se paa ham, hvad han troede, dette skulde betyde. Da vi havde spist Aften sammen, foreslog han, at jeg skulde gaa iseng, da vi maatte foretage en ny Rejse næste Dag. Han bad mig give ham Lov til at sove paa Sofaen. Jeg kunde naturligvis ikke negte ham det, og da jeg sølte mig meget træt gik jeg iseng, skjønt jeg var altfor urolig til at sove. Omtrent Kl. 12 aabnede Davis Døren og sagde: ”Ansten er netop kommen hjem. Jeg ved, De er urolig for ham. Vi skal træffe ham imorgen tidlig.”

Meget lettet, thi jeg var Ansten meget hengiven, faldt jeg snart isovn og sov til næste Morgen uden Afbrudelse.

Før Kl. 8 næste Morgen gik vi til Anstens Værelse, og overensstemmende med Davis's Tilladelse aabnede jeg Døren uden at banke paa og traadte ind. Ansten sad foran sin Frokost, som han ikke havde smagt paa og saa saa elendig ud som vel mulig.

”Er det Dig, Arnold!” udbød han med syrlig Lettelse. ”Jeg er saa glad ved at se Dig. Jeg var bange, Du var —”

”I Fængsel?” sagde Davis, idet han nærmiede sig. ”Der var han meget nær kommen, og der kan han endnu komme, dersom De ikke taler frit ud.”

Ansten rejste sig fra sin Stol og forsøgte at se ligegyldig ud, skjønt han var hvid som et Lagen.

„Jeg har ingen Tid at spille,“ vedblev Davis skarpt, „saa jeg maa gjøre kort Proces med Dem. Hvor er den Skurk rejst hen?“

Ansten svarede ikke.

„Giv mig alle de Papirer, De har i Deres Lomme,“ sagde Davis strængt, „og jeg vil finde det ud selv.“

Ansten blev blegere end før og saa henimod Kammeret, hvor hans venlige Værtinde havde gjort Plads paa for at opmuntre ham.

„Staa stille, min Herre,“ sagde Davis. „Derfor De rører Dem af Pletten, arresterer jeg Dem. Nu, hvad bestemmer De Dem til?“

Ansten syntes rimeligvis, at Modstand var til ingen Nytte; thi han trak nogle Papirer og Breve op af sine Lomme og leverede dem til Dpdagelsesbetjenten. Det tog ham kun et Øjeblik at se dem over. Derpaa saa han fast paa Ansten.

„Det skulde gjøre mig ondt at maatte gaa til Yderligheder med Dem,“ sagde han, „men medmindre De giver mig Deres Ord paa, at dette er alt, hvad De har, maa De komme med mig!“

Ansten's Haand skjald, da han tog endnu et Papir frem og gav ham det.

Davis aabnede det. Det var en Afskrift med Dawson's Haand af det Telegram, som han havde modtaget, og som kaldte ham til hans Dntel.

„Jeg formoder, De ved, at dette kunde kompromittere Dem,“ sagde Dpdagelsesbetjenten, idet han nærmede sig. „De gjør bedst i at bevare mit Spørgsmaal. Er denne Skurk rejst til Liverpool?“

„Jeg tror det,“ sagde Ansten langsomt. „Det kan være det samme, hvad jeg siger. Jeg er ruineret nu!“

„Nej slet ikke,“ sagde Davis, idet han forandrede sin Stemme og talte til ham med venlig Medfølelse. „Det var stor Syn, at De skulde komme i denne Skurks Magt; men nu er De bleven ham kvit, og De vil være klogere i Fremtiden. Det kunde neppe lønne sig at risikere at ofre Hr. Arnold for ham, ikke sandt?“

„Jeg har været næsten fra mig selv,“ mumlede Ansten og saa paa mig.

„Følg nu mit Raad,“ sagde Davis, „bekjend alt for Hr. Beauchamp. Det maa frem, og det er bedre for ham, at det kommer fra Dem end fra mig.“

„O, jeg kan ikke!“ udraabte Ansten, „han er — saa — saa —“

„God. Det vil Hr. Arnold kunne sige Dem. Kan jeg stole paa, at De gaar paa Kontoret idag og kommer her tilbage, i Tilfælde af at jeg skulde faa Brug for Dem. Hvis ikke maa jeg —“ Han standfede.

„Ja, De kan i Sandhed stole paa mig,“ sagde Ansten ivrigt og saa meget lettet ud. „Mange Tak!“

„Hvilken Skurk, at forsøge at styrte denne unge Mand i Ulykke,“ mumlede den godmodige Davis, da han stundte sig ned ad Trapperne uden at lade mig faa Tid til at tale med Ansten. „Jeg skal styrte mig over Dig med den største Fornøjelse og det snart, saa sandt som mit Navn er Davis!“

Jeg var nu altfor fortumlet til at kunne gjøre noget andet end at følge ham. Jeg formodede, at han saa, hvordan dette skulde ende, hvilket var mere, end jeg kan sige, jeg gjorde.

(Sluttes.)

Fra Stjernernes Riger.

(Fort.)

II.

Stjernehimlens Udstrækning.



Naar vi taler om Udstrækningen af det synlige Univers, maa vi altid huske paa, at jo længere et Himmellegeeme er fra os, des svagere er det Lys, som vi modtager fra det. Sæt, at en Stjerne, som netop ligger paa Grændsen af et ubevæbnet Øjes Rækkevidde, blev paa en eller anden Maade ført dobbelt saa langt bort, saa vilde Lyset fra den Stjerne blive en Fjerdedel saa lidet, som før. Den vilde derfor naturligvis blive usynlig for det blotte Øje, men kunde endnu med Lethed iagttages gjennem et Teleskop. Et Teleskop reducerer eller formindsker nemlig Gjenstandens Afstand. Rifferten, som Sømanden bruger paa Søen, har den

samme Virkning, at reducere Afstande til omtrent en Trediedel af deres virkelige Længde, saa at dersom en Stjerne blev ført 3 Gange saa langt bort fra os, som den er, saa vilde den dog i Rifferten vise sig ligesaa klar, som den vilde vise sig for det blotte Øje fra sin oprindelige Afstand. En Stjerne, netop paa Randen af det blotte Øjes Rækkevidde, vilde endnu forblive indenfor et saadant Instruments Rækkevidde, selv om den var 3 Gange saa langt borte. Det Instrument, som Astronomerne bruger, maa imidlertid være meget kraftigere end det, som er tilstrækkeligt for en Sømand. Et Teleskop, som var saa lidet, at det kunde holdes i Hænderne, vilde kunne faa fat paa en Stjerne, selv om Stjernen var 10 Gange saa langt borte, som den maatte være, hvis det blotte Øje skulde kunne se den. De større Instrumenter vilde være tilstrækkeligt kraftige til at følge en Stjerne, selv om den var bleven fjernet til et hundrede Gange saa stor Afstand, som den, hvori den netop kunde skimtes med det blotte Øje, medens de største Instrumenter, hvoraf vore Observatorier kan rose sig, vilde kunne følge en Stjerne, selv om den førtes 1000 Gange saa langt bort, som den nu er.

Disse Kjendsgjerninger giver os lidt Begreb om den overordentlig store Udstrækning, hvortil store Teleskoper forøger Rækkevidden af vort Syn. Vi kan ved deres Hjælp lodde ind i Rummet til en Dybde 1000 Gange større end den, hvortil det blotte Øje kan trænge igjennem. Over os og rundt omkring os i enhver Retning er Rækkevidden af vort Syn forøget 1000 Gange. Nu kunde det for det første se ud, som om den Udstrækning i Rum, som vore Teleskoper kan overse, ogsaa vilde blive 1000 Gange større end den, som det nøgne Øje kan overse. Men dette vilde dog lidet svare til Virkeligheden. Med vort blotte Øje er vi istand til at se alle Gjenstande rundt omkring os, som ligger indenfor en vis Rækkevidde. Naar vi bruger store Teleskoper, kan vi udforske alt rundt omkring os, som ligger indenfor en Rækkevidde (Radius), 1000 Gange saa stor, derfor kan den Størrelse af Rum, som vi i de to Tilfælde kan overse, lignedes ved to store Globuser, hvis ene Diameter (Overlinie) er 1000 Gange saa stor som den andens. Omfanget af to saadanne Sphærer har et Forhold saa stort, at vi maasse ikke faa let kan forstaa det.

Lad os tage et meget simpelt Eksempel. Sæt, at en Ko er tjoret paa Marken; den vil da kun kunne spise det Græs, som vokser indenfor en Ring, hvis Radius er det Taug, hvormed den er tjoret. Hvis vi vil give Koen saa meget Græs, som den før havde, skal vi da give den dobbelt saa langt Taug? Da vilde den faa mere end et saadant Stykke, som den før havde, den vilde faa fire Gange saa meget som før. Den Ring, indenfor hvilken den kan spise, har vistnok det dobbelte Overmaal, men Pladsen indenfor denne nye Ring er fire Gange saa stor. Saaledes ser vi, at Pladsen vokser i et langt stærkere Forhold end det, hvori Radiusen vokser. Vi tænker dernæst paa to Fuglebure. Vi kan forestille os dem arbejdede som Kugler, den enes Overmaal dobbelt saa stort som den andens. Det Rum, hvorover Fuglen i den store Kugle kan flyve, er ikke to eller kanske fire Gange saa stort som det, den anden Fugl har; det er ikke mindre end otte Gange saa stort.

Et Sandhorn sammenlignet med en stor Jordglobus kan illustrere det Rum, vort Øje kan overse, naar det sammenlignes med det Rum, et af de store Teleskoper kan overskue. Det største af disse Rum har et Tusinde Gange saa stort Overmaal som det andet; derfor faar man Forhøllen i Størrelse mellem disse to Rum ved at multiplicere 1000 med 1000 og igjen med 1000. Saaledes lærer vi, at det Rum, hvorover vort Øje ser, bliver et Tusinde Millioner Gange saa stort ved Brugen af vore største Teleskoper. Det kan derfor ikke overraske os, om Antallet af de Stjerner, som kan sees gjennem de store Teleskoper, gaar op til Millioner. I Virkeligheden kunde det synes overraskende, at Antallet af de teleskopiske Stjerner ikke er endnu større, end det synes at være. Dersom vi er istand til at udforske et Tusinde Millioner Gange saa stort Rum, kunde vi vente, at Tallet paa de Gjenstande, som blev synlige, ogsaa skulde blive et Tusinde Millioner Gange forøget, men det er visseelig ikke Tilfældet. Sandheden synes at være den, at vor Sol kun er én Stjerne i en mægtig Sværm af Stjerner; vi ligger nær Midten af Sværmen, og Resten af de Stjerner, som hører til den, danner den Form, som

vi kjender som Melkevejen. Der er naturligvis andre Sværme spredte over Himlene, nogle af dem maasse ligesaa store som det Stjernelegeme, der danner Melkevejen. Paa Grund af vor Velggenhed i denne Sværm ser vi Nabosolene i Mængder, og saaledes faar vi det Indtryk, at Solstjernet ligger i en særdeles rig Blads af Universet med Hensyn til Stjernernes Fordeling.

Paa Grændserne af Universet ligger disse svageste og utydeligste Legemer, som vi netop kan faa Øje paa gjennem vore største Teleskoper. Vi ved, at mange af Stjernerne rundt os vilde kunde sees i store Instrumenter, selv om de blev fjernede tusinde Gange saa langt bort. Blandt de Myriader af matte Stjerner, som vi kan se fra Observatorierne, kan der være mange, ja der maa være mange, som er vel tusinde Gange saa langt borte, som de klare Stjerner, der funkler i vor forholdsmæssige Nærhed. Vi faar saaledes nogen Forstaaelse af den uhyre Afstand, hvori Universets Grændser ligger. Der er forskellige Maader at illustrere dette paa, men den simpleste, saavel som den mest slaaende, er den, som er bygget paa Lysets Hurtighed. Det er en bemærkelsesværdig Kjendsgjerning, at den smukke Stjerne Vega har en Afstand fra os saa uhyre, at dens Lys maa have haft omtrent 18 Aar for at gaa fra den til Jorden. Uagtet Lyset farer afsted med en saa uforstaaelig Fart, at det tilbagelægger 40,500 Mile i Sekundet, uagtet en Rejse med denne Fart vil kunne foretages 7 eller 8 Gange rundt Jorden i et Sekund, saa vil ikke destomindre Lyset tage 18 Aar for at naa vort Øje fra det Øjeblik, det forlader Vega. Vi ser derfor ikke denne Stjerne, som den nu er; vi ser den, som den var for 18 Aar siden. Thi det Lys, som i Aften naaer vort Øje fra den, har været alle disse Aar paa sin Rejse. Og om Vega blev udslettet nu, saa vilde den endnu i 18 Aar vedblive at skinne ligesaa klart som nu.

Blandt de fjernere Stjerner i Universet er der mange, som er tusinde Gange saa langt borte fra os som Vega, derfor kommer vi til den overraskende Forstaaelse, at der er Stjerner, hvis Lys endnu ikke har naaet os. Dette giver os et Begreb om Universets Dybder. „Herre, Herre, hvor herligt er dit Navn over al Jorden!“ (Fort.)

Lægeraad.

Spørgsmaalene maa formes saa korte og saa nøjagtigt efter Eggdomssymptomerne som muligt. Opgivelse af Alder, Livsstillig, Levets og tidligere gjennekomne Sygdomme ønskes gjerne. Kun Spørgsmaal fra Abonnenterne besvares, ligesom tydeligt Navn og Adresse maa angives. Spørgere i Amerika kunne ikke vente Svar før om ca. 4 Maaned.

F. B.

Besøg i Sommer Tonsaaen eller Gausdal Sanatorium og underkast Dem der en ordnet Behandling med Massage, Electricitet etc.

* * *

R. L. W.

Deres Sygdom kan kun behandles, efterat en Læge har undersøgt Dem.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subscription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“

Decorah, Iowa.

Indhold.

Solveig. Af Annette Jhle. (Fort.) — Hvad vil Du blive? Mandens Livsstillig, fremstillet enkelvis. Bogtrykkerne. — Far ud paa Dybet! — Paa et hængende Haar. (Fort.) — Fra Stjernernes Riger (Fort.) — Sorg og Rod (Billede) — Forsult. Efter et Maleri af Jimenez (Billede). — En døden Krabat (Billede). — Den meteorologiske Station paa Säntis i Schweiz; (Billede). — Lægeraad.